

Prelatovo pismo (julij 2014)

Bližina don Álvarove beatifikacije je spodbuda k pripravi na ta dogodek. Prelat nam predlaga, naj naredimo več del usmiljenja za ljudi okrog nas.

10. Jul. 2014

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Pred nedavnim smo obhajali liturgični slovesnosti presvetega rešnjega Telesa ter presvetega Srca

Jezusovega, pa tudi spomin
Marijinega brezmadežnega Srca. Ti
prazniki nam kažejo stezo k večni
blaženosti – naj vstopimo v Jezusovo
ranjeno srce, kamor nas za roko vodi
Božja mati. Nato smo ob slovesnosti
svetega Petra in Pavla okrepili svojo
povezanost s papežem, z njegovo
osebo in njegovimi nameni. Obenem
smo povečali svojo vnemo, da bi
Kristusa prinašali ljudem. Tako smo
še enkrat sledili nasvetu našega
Očeta: ***omnes cum Petro ad Iesum
per Mariam!***

Marsikje je že tradicija, da se 26.
junija Boga počasti z obhajanjem
svete daritve v čast svetemu
Jožefmariju. Molim, da bi bilo po
njegovem posredovanju veliko
duhovnih sadov po vseh teh krajih
po vsem svetu. Na predvečer tega
praznika, 25. junija, se je dopolnilo
sedemdeset let od don Álvarovega
duhovniškega posvečenja, čez nekaj
dni pa se bomo spominjali njegove

prošnje za sprejem v Delo 7. julija 1935. Zaradi teh obletnic se bom zadržal pri zgledu mojega nadvse dragega predhodnika, pri njegovi pozorni in nenehni skrbi, s katero se je posvečal duhovnim in gmotnim potrebam duš.

Ko se je dopolnilo petdeset let od njegovega odgovora na Gospodov klic, nam je z veliko preprostostjo napisal: »Zgodba moje poklicanosti je zgodba zaupne in vztrajne molitve našega ustanovitelja, ki je kakšna štiri leta – ko me še sploh ni poznal, samo zato, ker mu je moja teta govorila o meni – molil, da bi mi Gospod podelil to veliko milost, največje darilo – drugo največje za vero –, kar bi mi jih Bog lahko dal. Poleg te molitve in spodbud našega Očeta je bilo še apostolsko delovanje nekaterih izmed njegovih sinov, ki so me povabili, naj sodelujem pri neki katehezi ter obiskovanju “ubogih Device Marije”, še preden so me

pripeljali v študentski dom na ulici Ferraz ter me predstavili našemu svetemu ustanovitelju. Vse to je naredil Gospod.«[1]

Don Álvaro nam v nekaj besedah pokaže dva potrebna pogoja, da bi lahko od nebes pridobili dar hoje za Kristusom v popolnem posvečanju širjenju njegovega kraljestva. Na prvem mestu poudari molitev, poglavitno *orožje*, ki ga imamo na voljo kristjani, da bi lahko pridobili božje dobrine. Drugi pogoj, pri katerem se želim sedaj zadržati, je prav tako zelo potreben: služiti drugim z deli usmiljenja.

Vse to je naredil Gospod, je povedal don Álvaro. Toda On računa na aktivno in dejansko gorečnost vsakega človeka – s konkretnimi dejanji, z osebno požrtvovalnostjo – za duhovne in gmotne potrebe bližnjega. Že od zgodnje mladosti je don Álvaro zelo resno vzel Učiteljeve

besede, ki jih povzema sveti Matej, s katerimi je govoril o poslednji sodbi. Evangelist pripoveduje, kako Gospod vabi pravične, naj bodo deležni njegovega veselja, in svojo odločitev podpre s tem, da so na zemlji pomagali najbolj pomoči potrebnim: *Lačen sem bil in ste mi dali jesti, žejen sem bil in ste mi dali piti (...).*

Resnično, povem vam: Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.[2]

Jezus Kristus je zelo od blizu spremljal nemočne: reveže, bolnike, tiste, ki so bili sami ... Postavi se jim ob stran s posebno ljubeznijo in želi, da tudi njegovi učenci hodimo po tej stezi. Ko odpremo oči za tolike težke položaje in pomanjkanja današnjega časa, vsak dan, odkrijemo Kristusa, ki je postal solidaren z vsemi, z vsakim človekom. Če tem ljudem – bližnjim ali oddaljenim – pomagamo z usmiljenjem, se z rokami *dotaknemo* – čisto od blizu – Gospodove presvete

človeškosti, kakor pravi papež
Frančišek: **Kako lahko danes
najdem Jezusove rane? Ne morem
jih videti, kot jih je lahko videl
Tomaž. Jezusove rane najdem tako,
da delam dela usmiljenja. To so
danes Jezusove rane.[3]**

Vemo, da je don Álvarov klic v Opus
Dei tistega 7. julija 1935 pripravljalo
delovanje milosti v njegovem srcu ter
njegova bratska ljubezen do vseh,
predvsem do pomoči potrebnih ljudi.
S še drugimi prijatelji, ki so že
poznali Opus Dei, je od leta 1934
naprej velikokrat šel v neko skrajno
revno mestno četrt, kjer je učil
verouk ter obiskoval revne in bolne.
Mislim, da je treba povedati, da je bil
njegov prvi stik s svetim
Jožefmarijem neposredna posledica
teh dejavnosti, pri katerih ni
manjkalo žrtev. Znano vam je, da ga
je nekega dne, ko je v družbi teh
prijateljev poučeval katekizem
otroke iz neke župnije, napadla

skupina antikatolikov, ki so ga udarili na glavi z angleškim ključem in mu tako zadali težko rano ter zelo bolečo infekcijo, ki se je vlekla več mesecev, njena posledica pa je bila ponavljajoča se huda nevralgična bolečina. Nikoli se ni pritoževal zaradi te bolečine in niti najmanj ni zameril tistim, ki so mu jo povzročili. Še več, v javnosti je redko govoril o tem delu svojega življenja.

Nikoli ni pozabil neskončne dobrine, ki so mu jo dale te kateheze, ti obiski pri bolnikih in nemočnih, ko jim je velikodušno posvečal del svojega časa. Bog ga je pripravljaj na srečanje s svetim Jožefmarijem, ki je temeljito spremenilo njegovo življenje. Tako lahko razumemo, da se je odločil zaprositi za sprejem v Opus Dei že po kratki razlagi duhá Dela, potem ko se je udeležil ene same meditacije na duhovni obnovi, ki jo je vodil naš Oče. Ko je don Álvaro izvedel, da je sveti

Jožefmarija prosil tiste, ki so obiskovali študentski dom, naj hodijo na ta srečanja z ubogimi in z bolniki, se je znova prepričal o pomembnosti del usmiljenja, pa ne le teoretični, temveč praktični. »Stik z revščino, z zapuščenostjo,« je pravil veliko let pozneje, »povzroči velikanski duhovni šok. Pomaga nam uvideti, da se velikokrat obremenjujemo s traparijami, ki niso nič drugega kot naša sebičnost, nepomembne malenkosti.«[4]

V Delu smo vedno živeli tega duhá služenja. Tako nam je govoril sveti Jožefmarija: ***Opus Dei se je rodil med ubogimi v Madridu, v bolnišnicah in najbednejših četrtih. Še naprej pomagamo ubogim, otrokom in bolnikom. To je izročilo, ki ga v Delu nikoli ne bomo prekinili, kajti vedno bodo obstajali ubogi – tudi ubogi v duhu, ki niso najmanj pomoči potrebni – ter otroci in bolniki: v***

katehezah, ki jih imamo v najbolj potrebnih župnijah, ter v obiskovanju ubogih Device Marije[5].

Dobro vam je znano, da je naš Oče po vsem svetu vedno spodbujal brezštevilne iniciative v dobrobit revnih, in don Álvaro je ravnal enako. Ko se je srečeval s skupinami starejših ali mlajših ljudi, jih je vabil, naj skrbijo za bolj ranljive, tako da pospešujejo projekte, ki pomagajo zadostiti njihove izobraževalne, zdravstvene, delovne in druge potrebe, obenem pa jih pomagajo približati Bogu, njim pa pomagajo, da se Mu približajo tudi sami. To odgovornost je spodbujal tudi med podjetniki, industrialci, bankirji ter na splošno med vsemi ljudmi, ki so razpolagali z ekonomskimi sredstvi. Govoril jim je o možnosti, da bi zagnali ali okrepili te pobude, ki bi jih morali šteti za dolžnost, izhajajočo iz pravičnosti in ljubezni,

ki mora oblikovati kristjanovo delo, ter iz iskrene ljubezni do vseh naših bratov in sester vsega človeštva.

Ker ga je vodila gorečnost po izboljšanju materialnih ali delovnih razmer v krajih, ki jih je obiskal, ni bilo nič nenavadnega, da je na svojih pastoralnih potovanjih “priganjal” vernike in sodelavce Opus Dei, naj si zastavijo nove zamisli na tem področju. Tako je bilo – med drugimi primeri – tudi leta 1987, ko je bil na Filipinih in je opazoval potrebe številnih revnih ljudi. Predlagal je tistim, ki so ga poslušali, naj spodbujajo centre za poklicno izobraževanje in družbeno pomoč v Cebuju in Manili, ki sedaj tam delujejo kot čudovita resničnost. Znal je tudi sprejeti prošnje članov cerkvene hierarhije, ki so poznali don Álvarovo duhovniško srce: zgodilo se je v Kongu, med pastoralnim potovanjem v to deželo leta 1989. Na prošnjo predsednika in

tajnika škofovske konference je spodbudil nekatere vernike in sodelavce Dela, ki so že vodili zdravstveno ambulanto, naj z osebno odgovornostjo in strokovnostjo razmislijo o možnosti, da jo preoblikujejo v zdravstveni center, na katerega bi se poleg domačega prebivalstva lahko obrnili tudi duhovniki, redovniki in redovnice, tudi ljudje iz drugih držav, ki delajo na tem ozemlju. Ta projekt se uresničuje zelo učinkovito in nudi specializirano pomoč v bolnišnicah in ambulantah več tisoč ljudem.

Zaradi njegove apostolske vneme, da bi širil prakso družbenega nauka Cerkve, je priporočal, da bi se organizirale šole s krščanskim čutom za izobraževanje podjetnikov in vodilnih delavcev, kakor je delal že sveti Jožefmarija. Vendar se ni zadovoljil s tem, da bi bile ustanovljene le v razvitih državah, temveč je vztrajal, naj se ti projekti

izpeljejo tudi v državah v razvoju, ker se je zavedal njihovega pomena za reševanje problemov, izhajajočih iz pretirane družbene neenakosti.

V enem od svojih pastirskih pisem, v katerem je razlagal priliko o usmiljenem Samarijanu, je don Álvaro odkrival nove odtenke združevanja pravičnosti in ljubezni, kar je tako značilno za kristjane, ki živijo in se posvečujejo sredi sveta. »Vneto prizadevanje, da bi pomagali in kolikor je mogoče skrbeli za najnujnejše materialne potrebe bližnjega, ne da bi ob tem zanemarili druge obveznosti, ki jih ima vsak posamezen človek, tako kot je ravnal usmiljeni Samarijan,« je zapisal don Álvaro, »je nekaj značilnega, kadar se zlijeta duhovniška duša in laiška miselnost.«[6] Bog nas prosi predvsem, da posvečujemo svoje poklicno delo in običajne dolžnosti svojega položaja. Sredi teh opravil – je nadaljeval don Álvaro – pa Gospod

»dopušča, da se srečate z revščino in bolečino drugih ljudi. Takrat bo jasno znamenje, da opravljate svoje delo z duhovniško dušo, to, da ne boste šli kar brezбриžno mimo. Prav tako bo jasno znamenje tudi to, da skrbite za te ljudi, ne da bi zapostavljali druge naloge, ki jih morate posvečevati.«[7]

Obstaja namreč resnična nevarnost, da bi sanjali o pomoči ljudstvu in ljudem, ki so zelo daleč, ter ob tem pozabili na potrebe tistih, ki so zraven nas in prav tako upajo, da bomo poslušali – s potrpežljivostjo in ljubeznijo – tudi njihove skrbi, da jim bomo dali primeren nasvet, da jim bomo zagotovo posvetili svoj čas. Takrat pride trenutek, ko je treba ravnati kot oskrbnik gostišča iz prilike, ki je prevzel odgovornost, da bo poskrbel za hudo ranjenega človeka, tako da ga je sprejel v svojo hišo. Ko je don Álvaro premišljeval o takem ravnanju, je dejal: »Vsi lahko ob opravljanju svojega dela ravnate

kakor on, kajti katero koli poklicno delo na nek način nudi bolj ali manj neposredno priložnost za pomoč ljudem v stiski.«[8] Kaj nam – tebi, meni – pomeni beda tistih, ki jim primanjkuje vsega ali nimajo nečesa nujno potrebnega? Ali deluješ z nadnaravnim čutom, ko naletiš na berače? Ko gledaš tolikšno bedo na nekaterih celinah, kako moliš za te dežele in te ljudi?

Papež je v svoji nenehni skrbi za uboge in potisnjene na rob družbe ponovil, da gre za vse pomoči potrebne ljudi, bližnje in oddaljene. **Evangelij je za vse! To, da gremo k ubogim, ne pomeni, da moramo postati »pavperisti« ali neke vrste »duhovni berači«. Ne, ne, ne pomeni tega; pač pa pomeni, da moramo iti naproti trpečemu Jezusovemu telesu. Toda Jezusovo meso trpi tudi v tistih, ki ga ne spoznavajo v svojem študiju, s svojim razumom, v svoji kulturi.**

Tja moramo iti! Zato rad uporabim izraz »iti na obrobje«, na obrobje življenja. K vsem tistim ljudem, od fizične in resnične revščine do intelektualne revščine, ki je prav tako resnična. Na vsa obrobja, vsa – tja je treba iti in tam sejati seme evangelija z besedo in s pričevanjem.[9]

Razveseljujejo me novice o porasti del usmiljenja, ki se v zvestobi duhu svetega Jožefmarija odvijajo na krajih, kjer apostolsko delujemo, tako pri delu z mladimi kot z odraslimi: bolj ljubeče ravnanje z bolnikom ali bolnico, ki živi doma ali v bolnišnici, prispevanje k zalogam živil, skrb za pomoči potrebne v kakšni revni mestni četrti ali za uboge “osramočene”, ki prikrivajo svojo revščino, družba starejšim v domu za ostarele ali tistim, ki so v zaporu in nikomur ni mar zanje ... Vse to nam med drugim izvrstno pomaga pripraviti se na don Álvarovo

beatifikacijo. Pred kratkim sem vas prosil, da izpopolnite svojo duhovno pripravo na ta dogodek: tudi dela usmiljenja so del te priprave. Bodite bolj zavzeti predvsem za *apostolat spovedi*: ni boljšega načina udejanjanja ljubezni do bližnjega kakor je ta, da približamo Boga tistim, ki so se zaradi greha oddaljili od Njega.

Beatifikacija predragega don Álvara nas vabi – tako prosim Gospoda in njegovo Mater Marijo – da bi tisoči žensk in moških – najprej mi sami – bolj ljubili Kristusa in Cerkev. Prosímo, da bi bil to trenutek posebnega bratstva ter še ena priložnost več, da bi svoje prijateljstvo in svojo ljubezen posredovali tudi vsem tistim, ki so bili v teh letih delovanja Dela na nek način deležni njegovega duha in apostolata. Prepričan sem, da bo don Álvaro na poseben način posredoval

za vsako od tistih žensk ter za
vsakega od tistih moških.

Kot vedno vas prosim, da molite za
moje namene. Tokrat tudi za sadove
potovanja v več držav Srednje
Amerike, kamor nameravam
odpotovati v drugem delu tega
meseca.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Pamplona, 1. julij 2014

.....

[1] Don Álvaro, Pismo, 1. 7. 1985
("Cartas de familia", I, št. 173)

[2] *Mt* 25, 35.40

[3] Papež Frančišek, homilija, 3. 7.
2013

[4] Don Álvaro, Zapiski z družinskega srečanja, 4. 3. 1988

[5] Sveti Jožefmarija, *Navodilo*, 8. 12. 1941, št. 57

[6] Don Álvaro, Pismo, 9. 1. 1993, št. 20 (“*Cartas de familia*”, III, št. 387)

[7] *Prav tam*

[8] *Prav tam*, št. 21 (“*Cartas de familia*”, III, št. 388)

[9] Papež Frančišek, Govor na škofijskem zborovanju v Rimu, 17. 6. 2013

.....